

עמ"ת 40858/12/14 - מדינת ישראל נגד אמיטב חמראוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 דצמבר 2014

עמ"ת 40858-12-14 מדינת ישראל נ' חמראוי(עציר)

בפני כב' השופט אריאל ואגו
העוררת:
נגד
המשיב:
מדינת ישראל
אמיטב חמראוי

נוכחים:

ב"כ העוררת עו"ד אתי מוריס-כהן

המשיב וב"כ עו"ד טל ארד

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הערר הוגש על ידי המדינה על החלטת בית משפט השלום מיום 17.12.14 (שביצועה עוכב), לשחרר המשיב למעשה ללא הגבלות ובתנאים שיבטיחו רק את התייצבותו להמשך ההליך, וכאשר השחרור נעשה לבית הוריו שם בוצעו העבירות לכאורה נשוא כתב האישום, וכאשר אמו היא בעצמה המתלוננת בתיק.

מדובר במשיב שהוא לוקה בנפשו, ועל רקע זה לעיתים תכופות הוא מאיים על בני משפחתו ואף תוקף אותם וגורם נזק לרכוש. האירוע הנקודתי שעליו הוגש כתב אישום ולצידו בקשה למעצר עד תום ההליכים, כשלעצמו אינו בדרגת חומרה גבוהה, אך הציף את הבעייתיות המתמשכת לגביו כאשר האם ואף אחותו נתנו עדויות מפורטות במשטרה. המקרה דנן עניינו באיומים, תקיפה סתם, והיזק לרכוש. ביום 3.12.14, על פי הראיות לכאורה, המשיב התווכח עם אמו ואחז בידה תוך איום שישתה לה את הדם. שבוע לפני כן הוא שבר מכשיר טלפון סלולארי בבית.

מהעדויות שמהוות את חומר הראיות בתיק, עולה שמדובר בדפוס התנהגות קבוע של המשיב מזה שנים, וכי מעת לעת בני המשפחה, אשר מגלים רצון לגונן על המשיב לעזור לו ולתמוך בו, פשוט מאבדים את סבלנותם וכמו במקרה הזה נאלצים לפנות לעזרה חיצונית. כאשר חשה האם מפוחדת ומאויימת וקצה באותו "ריטואל" שחוזר על עצמו, הגישה תלונה במשטרה והביאה למעצר הבן.

עמוד 1

בפעם הקודמת שבה איבדו בני המשפחה את סבלנותם והגישו תלונה הוגש כתב אישום והמשיב נשפט ונדון לעונש מאסר על תנאי למשך 6 חודשים שהוא בר הפעלה כעת, וכן לצו מבחן.

כאשר בני המשפחה ראו שחלפו שבועיים שבהם המשיב עצור, הגיעו לבית המשפט ולעת הדיון נשוא החלטת כב' בית המשפט שעליה הוגש הערר הציגו עמדה מגוננת שבגדרה עתרו לשחרר את המשיב ולהחזירו הביתה להמשך טיפול בחיק המשפחה. זהו הבסיס להחלטה שדחתה את בקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים.

בית המשפט היה ער לכך שעל פי חוות הדעת הפסיכיאטרית, אין מדובר באדם שאינו אחראי למעשיו, ושאנו יכול לטול חלק בהליך המשפטי. במישור זה לא היתה מניעה להורות על מעצרו.

כמו כן, ער היה לכך בית המשפט שתלוי נגד המשיב מאסר מותנה שכשל בהרתעתו.

הגם כך, והגם שצוין שבמצב דברים זה יש בעייתיות מובהקת לשחרר המשיב דווקא להשגחת המתלוננת אמו ולבית בו בוצעו העבירות, הוחלט לשחררו משום שהאם שבה והתחננה לעשות כן ובית המשפט גרס שיהא זה בבחינת פטרנליזם להורות על המשך המעצר הגם בקשה זו.

כמו כן, ציין בית המשפט שאולי ניתן היה להמתין עד קבלת תסקיר מעצר בטרם החלטה סופית אולם, מאחר שנראה היה שהאם מודעת היטב למצב בנה ולמרות זאת מוכנה וחפצה לקבלו בחזרה לביתה, הוחלט שלא להמתין לקבלת תסקיר.

ב"כ העוררת סבורה שנפלה שגגה בהחלטת שחרור זו, וכי אין מקום להוסיף ולסכן את בני המשפחה בכך שהמשיב יחזור על מעשיו פעם נוספת, וכי אין בכוחה של החמלה והגישה המגוננת מצידם לגבור על חשיבות האינטרס הציבורי לדאוג לשלומם ובטחונם גם בנסיבות כאלה. הסנגור סבור שאין מקום להתערב בהחלטה וכי מדובר באדם חולה שאינו עושה מאומה מתוך זדון, וכי מה שצריך לעשות כדי להיטיב איתו, הוא לדאוג לטיפול נפשי ולנטילת התרופות דבר שיעשה טוב יותר בחיק המשפחה. עוד מצביע הוא על כך, כפי שגם עלה בבית משפט השלום, שבסופו של דבר, למרות התנהגותו המאיימת והמפחידה של המשיב בפועל הוא לא גרם חלילה לפגיעה גופנית במי מבני המשפחה.

המקרה הנדון מעורר התלבטות. בפני עצמה הפרשה שבגינה הוגש כתב האישום אינה מאוד חמורה, ובפני עצמה ספק אם מצדיקה המשך מעצר ממש שלא בחלופה. אולם, אין להתעלם מכך שמדובר בהחזרת המשיב לחלופה שהיא בדיוק מקום ביצוע העבירות לכאורה, ולפיקוחם של אותם בני משפחה שאך לפני ימים אחדים נתנו אמרות שלפיהם הם חשים מפוחדים ומאויימים. אין הרבה מקום לתקווה שהמשיב ימנע מלחזור על מעשיו בסביבה הטבעית שבה נעברו קודם לכן, משום שענינו הרואות שהמאסר המותנה וצו המבחן לא הועילו.

הפלטפורמה הדיונית של בקשת מעצר עד תום ההליכים בתיק עיקרי שאינו מן החמורים, אינה מיטבית כדי לדון

ולהחליט בדרכי הטיפול הנכונות והראויות בסיטואציה כזו כדי מצד אחד להעניק למשיב את הטיפול הרפואי והתרופתי שיכול להועיל לו לטווח הארוך, בין במסגרת מוסדית חוץ ביתית, ובין בחיק המשפחה, כאשר מצד אחר עומד האינטרס של הבטחת שלום המשפחה בכללותה, בטחונה, וחייה השלווים. יש ממש בדברי הסנגור שעניינים אלה יוכלו להתאזן בצורה טובה יותר במסגרות אחרות כגון שירותי הרווחה ומערך שירותי בריאות הנפש וכי במידה רבה ההיזקקות לכך במסגרת דיון בבקשת מעצר עד תום ההליכים הוא מלאכותי. אולם - נדמה שגם אם זוהי אפשרות לא מיטבית, אין מנוס אלא ללבן את השאלה הרחבה יותר של דרכי הטיפול במשיב, מתוך מינוף של ההליך הנקודתי והמצומצם שבגינו הוגש כתב האישום כעת.

על אף גישתה של המשפחה ששינתה טעמה ועושה כל שלא ידה כדי למנוע המשך מעצר המשיב, וגישה זו כמובן ניתן לכבד ולהבין, חוששני שלא היה מקום ליתן החלטת שחרור שלמעשה אינה כוללת כל הבטחה לשמירת שלום בני המשפחה ורווחתם מפני פגיעה אפשרית נוספת של המשיב.

יהא צורך להיזקק לתסקיר של שירות המבחן שיוכל לבחון חלופות אחרות ולהתייעץ עם גורמי רווחה ולראות שמא קיימת חלופה מוסדית או אחרת שתאזן טוב יותר בין האינטרסים השונים המצויים כאן בקונפליקט.

איני רואה לקיים את ההחלטה כפי שניתנה, ובמובן שלעיל מתקבל הערר.

העניין יבחן שוב לאחר קבלת תסקיר ושמיעת טיעונים עדכניים של הצדדים.

המשיב יוותר במעצר והדיון הבא יתקיים במועד שיקבע על ידי כב' בית משפט השלום לפי יומנו.

עד אז מתבקש שירות המבחן להכין תסקיר ולהציע ככל שניתן פתרון למצב הלא קל שתואר לעיל.

שב"ס יביא המשיב לדיון.

יש לשלוח העתק לשירות המבחן.

מזכירות בית משפט השלום מתבקשת להביא התיק בפני המותב שידון בהמשך ההליך לקביעת מועד לדיון.

נרשם שהסנגור ביקש ששלטונות המעצר ידאגו להכניס למשיב ציוד ראשוני משום שטרם קיבל אותו.

<#3#

ניתנה והודעה היום כ"ז כסלו תשע"ה, 19/12/2014 במעמד הנוכחים.

